

РЕШЕНИЕ

№ 12

гр. Сливен , 28.01.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, IV СЪСТАВ в публично заседание на четиринадесети януари, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Петя В. Петрова - Светиева

при участието на секретаря Пенка М. Стоянова
като разгледа докладваното от Петя В. Петрова - Светиева Гражданско дело № 20202230102696 по описа за 2020 година

Производството е образувано по предявени обективно кумулативно съединяване искове за признаване на уволнението за незаконно и за неговата отмяна, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност, за заплащане на обезщетение за времето, през което работникът е останал без работа поради уволнението с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от КТ, във вр. с чл. 225, ал.1 от КТ.

Движи се по реда на глава XXV “Бързо производство” от ГПК.

В исковата си молба ищецът твърди, че по силата на сключен трудов договор № 101 от 12.10.1988 година работил в ответното дружество на длъжността «Водопроводчик - облекчен режим» в район К.. Пояснява, че работел на облекчен режим, тъй като е с трайно намалена работоспособност от 2011 година, с водеща диагноза «емболия и тромбоза на артерии на долните крайници». С последното ЕР № 3840 от 152/05.09.2019 година му е определена 91% трайно намалена работоспособност без чужда помощ. В средата на 2018 година без да подписва допълнително споразумение към трудовия си договор му е възложено да изпълнява трудовите функции на длъжността «Водомайстор - инкасатор» с район К.. Преките му задължения включвали отчитане на водомерите на потребеното количество вода в гр. К. - учреждения, т. нар. «държавно инкасо» и водомерите на потребители в три населени места в община К., а именно: с. Остра могила, с. Орлово и с. Катунце.

Твърди, че в края на месец март 2020 година (не си спомня точна дата), след въведеното извънредно положение в страната и във връзка с неразпостранението на COVID

- 19, прекият му ръководител на р-н К. Жендо Куцаров му съобщил, че се спира посещенията по домовете на потребителите и в държавните учреждения, като инкасаторите ще работят дистанционно от домовете си. Казал му да си взема отчетната тетрадка и да получава информация, съответно да нанася данните в тетрадката за потребеното количество вода посредством служебния телефон, смс или вайбър, а за тези потребители, които не подадат сами данни да определя количеството вода на база средномесечната консумация от предходен период. Ищецът твърди, че така и направил - водил тетрадката през месец април и май, като отчитал на ВиК оператора данните, получени по описания по - горе начин. Твърди, че на 01.06.2020 година постъпил в болница с диагноза «остър неспецифичен идиопатичен перикардит», като бил в болничен до 23.06.2020 година. С Решение на ЛКК комисия болничният му е удължен от 24.06.2020 година до 23.07.2020 година. На 30.07.2020 година бил извикан в отдел «Човешки ресурси» на предприятието, където му било представено Предизвестие № 34/29.07.2020 година за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 31.07.2020 година, и Заповед № 50/31.07.2020 година за прекратяване на ТПО, считано от 31.07.2020 година. Категорично отказал да получи Предизвестията и Заповедта, защото не бил съгласен с уволнението си, но след като размислил, решил, че за да защити правата си е най - добре да ги получи, поради което на 10.08.2020 година отишъл в отдел „Човешки ресурси“ и ги взел от там.

Счита така издадената Заповед за немотивирана, неправилна и незаконосъобразна, издадена в противоречие с материалния закон, както и в противоречие с фактическото и правно основание за прекратяване на трудовото правоотношение, като съображения му са следните: Като причини за прекратяване на ТПО със Заповед № 50/31.07.2020 година е посочен чл. 328, ал. 1 т. 4 от КТ - при спиране на работа за повече от 15 работни дни без да са посочени мотиви в какво се изразява спиране на работата на ответното дружество, както и не е посочен периода в който същото е преустановило дейността си. В Предизвестията за прекратяване на ТПО е посочено, че спиране на работата е съгласно две Заповеди на управителя на ответното дружество, а именно: Заповед № РД 07-218/30.04.2020 година и Заповед № РД 07-245/14.05.2020 година, които не са му връчвани и с чието съдържание не е запознат. Изтъква се, че за да е законосъобразно уволнението по чл. 328 ал. 1 т. 4 от КТ се изисква спиране на работата на работодателя, което да е продължило повече от 15 дни. Позовава се на трайно установена съдебна практика, според която спирането на работа означавало преустановяване дейността на предприятието, като то може да засяга както цялото предприятие, така и негово поделение или звено, като причините за това са липса на необходимите организационно - технически условия за извършване на работата, поради което тя спира. Законосъобразното упражняване на правото на прекратяване ТПО от работодателя на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ според ищеца не допуска спиране на работа само на определен работник или служител, при положение, че по отношение на останалите работници, извършващи същата работа в съответното предприятие не е налице прекъсване на дейността им. В конкретния случай няма уволнени други инкасатори на това основание, обслужващи останалите населени места в район К., за да се приеме, че е налице

спиране на работата по отношение на всички обслужващи този район. Счита, че с издадената Заповед работодателят му се е възползвал от разпоредбата на чл. 328, ал.1, т. 4 от КТ, за да заобиколи закрилата, от която се ползвам като трудоустроено лице, съгласно чл. 333, ал. 1 от КТ, както и евентуално подборът, който трябва да се извърши по чл. 329, ал. 1 от КТ приложим при уволнения на други основания. Втората предпоставка за прекратяване на ТПО на горното основание изисква работникът или служителят да не е работил по ТПО, т. е да не е осъществявал преките си трудови функции именно поради спиране работата на работодателя, а не по други причини. В тази връзка още веднъж изтъква, че за месеците април и май е отчитал потребеното количество вода дистанционно, а за периода от 01.06.2020 година до 23.06.2020 година включително, както и от 24.06.2020 година до 23.07.2020 година бил в отпуск поради временна нетрудоспособност, поради което не можело да се приеме, че е бил в престой повече от законово определените 15 дни. В случая спирането му от работа за повече от 15 работни дни не е поради спиране работата на ответното дружество, а по други, здравословни причини.

На трето място изтъква, че в хипотезата на чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ е необходимо уволнението да бъде извършено докато трае престоят, а не след като дейността, в която е бил зает работникът, е възстановена и реално престоят да е бил прекратен. Сочи се, че в задължителна практика на ВКС, обективирана в решение, постановено по реда на чл. 290 от ГПК, а именно решение № 393/13.07.2011 година, постановено по гр.д.№ 781/09 година по описа на ВКС, 1 гр.о., е прието, че доколкото в хипотезата на чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ трудовият договор се прекратява с предизвестие като моментът на прекратяване му е изтичането срока на предизвестieto, то следва, че именно към тази дата следва да се преценява законосъобразността на извършването му, вкл. и на това налице ли е към този момент спиране на работата за период повече от 15 работни дни. Изтъква се, че въпреки неотменената епидемична обстановка в страната и при спазване на всички мерки за безопасност неговите вече бивши колеги, в т. ч. и на район К. посещават домовете на потребителите и отчитат водомерите им още от края на месец юни. В тази връзка счита, че към датата 30.07.2020 година /датата на която се запознах с Предизвестieto и Заповедта за уволнение/ не е било налице фактическото основание за прекратяване на ТПО на посоченото в Заповедта правно основание, а именно спиране на работата ми за повече от 15 работни дни, поради което същото се явява незаконосъобразно и поражда правния му интерес от предявяване на настоящите искиове.

Претендира се за присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна е депозирала отговор на исковата молба в предоставения и срок.

По редовността на исковата молба и допустимостта на предявените с нея искиове е заявено, че исковата молба се възприема за редовна, а предявените с нея искиове за допустими.

По основателността на предявените искиове е заявено, че дружеството „Водоснабдяване

и канализация - Сливен" ООД оспорва всички предявени с исковата молба против него искове като неоснователни. Относно обстоятелствата, на които се основават исковете е посочено, че от изложените в исковата молба релевантни за спора факти **не се оспорва**, че ищецът е имал трудово правоотношение с ответното дружество, като същия е заемал длъжността „Водопроводчик - облекчен режим" в район К., както и, че с посочената от него заповед му е прекратено трудовото правоотношение. Всичко останало в исковата молба оспорват със следните възражения по исковете и обстоятелствата, на които те се основават: На първо място се изтъква, че единствено ищецът е заемал длъжността „Водопроводчик - облекчен режим". В този смисъл няма други работници изпълняващи същата трудова функция, т.е. той сам си е и звеното и отдела. Съгласно обосновката на възражението тази дейност работодателя е спрял със свои нарочни писмени актове, които са съобщени на ищеца, т.е. същият е бил съвсем наясно с обстоятелството на спиране на работата, като очевидно не спори за наличността и характера на причините наложители спирането на работата. Причините, поради които работата е спряна са ясни и налични и до момента. Не било необходимо спирането на работата да касае цялото предприятие на работодателя - достатъчно е да касае определена дейност от това предприятие. Не била спряна работата само на един работник, а била спряна работата на „Водопроводчиците - облекчен режим", като съвсем друг е въпросът, че тази дейност е осъществявана от една щатна бройка - в случая ищецът. В исковата молба не се твърди, че ищецът е изпълнявал трудовите задължения на заеманата от него длъжност, което налага извод за безспорност на обстоятелството, че същият не изпълнявал трудовите си задължения поради обявеното спиране на работата. Това спиране е продължило повече от 15 работни дни, като и към настоящия момент е спряна работата на „Водопроводчик - облекчен режим", поради което за работодателя е възникнало правото по чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ, което той законосъобразно е упражнил. По тези съображения ответникът намира обуславящия иск и обусловените от него искове за неоснователни и моли за отхвърлянето им. Претендира се за присъждане на направените по делото разноски.

В съдебно заседание ищецът се явява лично и с пълномощник, който поддържа предявените с исковата молба претенции и претендира за уважаването им. Подробни съображения в подкрепа на позицията си излага в представена по делото писмена защита.

Ответното дружество, редовно призовано се представлява от пълномощник, който поддържа попълва изразеното с отговора на исковата молба становище и аргументирано го отстоява в пледоарията си по същество.

От събраните по делото доказателства, съдът прие за установено от фактическа страна следното:

Между страните по делото не е спорен факта, че по силата на сключен трудов договор № 101 от 12.10.1988 година ищецът Х. А. М. работил в ответното дружество на длъжността «Водопроводчик - облекчен режим» - район К., както и че със Заповед № 50/31.07.2020 година е прекратено трудовото правоотношение, считано от 31.07.2020 година.

Ищецът Х. А. М., назначен на длъжност «Водопроводчик - облекчен режим» - район К. е работел на този режим, предвид трайно намалена работоспособност от 2011 година, с водеща диагноза «емболия и тромбоза на артерии на долните крайници» и определена 91% трайно намалена работоспособност без чужда помощ съгласно ЕР № 3840 от 152/05.09.2019 година.

Със заповед № РД - 07 – 218 от 30.04.2020 година, Управителя на „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД на основание чл. 120в от КТ, във връзка с предотвратяване разпространението на COVID – 19 и Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020 година, обн. ДВ, бр. 28/24.03.2020 година е наредил, считано от 04.05.2020 година до отмяна на извънредното положение, да бъде преустановена работата и изпълнението на трудовите функции от Х. А. М., назначен на длъжност «Водопроводчик - облекчен режим» - район К. при „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД.

Със заповед № РД - 07 – 245 от 14.05.2020 година, Управителя на „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД на основание чл. 120в от КТ, във връзка с Решение № 325 на МС от 14.05.2020 за обявяване на извънредна епидемична обстановка е наредил, считано от 14.05.2020 година, да бъде преустановена /спряна работата и изпълнението на трудовите функции от Х. А. М., назначен на длъжност «Водопроводчик - облекчен режим» - район К. при „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД.

Щатна бройка «Водопроводчик - облекчен режим» - район К. при „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД е една и е била заемана единствено от ищеца Х. А. М..

По делото са представени заповеди на Управителя на „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД, от които е видно и хронологически проследим интензитета и обхвата на предприетите от работодателя действия по реорганизация на производствения процес, с цел спазване на препоръките на мажоритарния собственик на капитала и тези на Националния оперативен щаб за избягване и предотвратяване на риска от разпространение на заразата, поради наличието на която на територията на Република България първоначално бе обявено извънредно положение, а в последствие извънредна епидемична обстановка.

От показанията на разпитаната по делото свидетелка Д. И. А., работеща в ответното дружество „В и К – Сливен“ ООД от 21.04.2001 година, като експерт - управление „Човешки ресурси“ се установява, че във връзка с писмо към всички "В и К" дружества, указващо да се предприемат необходимите мерки, поради настъпилата обстановка се наложило съставяне на правила и предприемане на действия с цел предпазване на хората от заразата. Дава показания, че първо се започнало от водомерна работилница, където спрели хората да работят. Инкасаторите първо ги пуснали в отпуск, а след това месец март със заповед обявили 4 часов работен ден на всички, които имат достъп до абонати и до домовете на абонатите. Работели от домовете си, след като пуснали от сайта съобщение абонатите да могат да си прашат показанията по телефона на инкасаторите с цел да не се прекъсва

процеса. Обявено било, че от 10-12 часа преди обяд и още два часа от 14-16 часа за след обяд се получават по вайбър и по телефона съобщения от абонатите. Посочва, че реорганизацията започнала първо от звено водомерно, след това КОЛ център, ходещи да разнасят съобщения, след това инкасаторите в звено Инкасо, след това районите К., Т. и Н. З.. Всички работили по домовете на четири часа. Водомерно звено били спрени със заповед. Уведомили ги. Врата на стаята им била запечатана. По същия начин със Заповед по чл. 120 В от КТ обявили престой поради извънредното положение – 04.05.2020 година и продължили със Заповед от 14.05.2020 година, поради извънредна епидемична обстановка. Свидетелства, че поради здравословното състояние на ищеца го ограничили от работа. Повече от 15 работни дни бил спрял от работа. От 04.05 до края на май той бил със Заповед в престой. От 01.06.2020 година - 23.07.2020 година бил в болнични. После му връчили предизвестие, което той не подписал. Връчено е с двама свидетели. Май месец изтекли 15-те дни, когато той бил спрял от работа. След като се върнал от болнични не е работил и не е отменена заповедта за спиране на работа. Към 23.07.2020 година според показанията на свидетелката дейността на водомерно звено не била възстановена и не е възстановена и до момента.

От показанията на разпитаната по делото свидетел Ж. И. К., заемащ длъжност „ръководител - район” от 01.01.2013 година, явяващ се пряк ръководител на ищеца се установява, че лично той връчил на ищеца на 04.05.2020 година заповед за преустановяване на работа поради извънредното положение, а на 14.05.2020 година друга заповед, за продължаване на престоя във връзка извънредната епидемична обстановка. Свидетелства, че първите дни от месец март е издадена заповед, че се преустановява работата на отчетните измервателни уреди. След това казал на ищеца, че се прибира у тях си и дистанционно ще отчитат водомерите, което продължило и април месец. Свидетелства още, че след това от 01.06.2020 година до 23.07.2020 година ищецът бил в болнични. Тъй като работата му била преустановена за месец май не е имало задачи. Поставени задачи след свършване на болничния до прекратяване на трудовото му правоотношение също не е имал. Дава показания, че работата, която се извършва в дружеството е доста тежка, а ищецът се ползва от решение на ТЕЛК, което не позволява да участва в трудовия процес по отстраняване на аварии. Свидетелства, че преди години устно предложил на ищеца да сключи трудов договор като инкасатор и да отчита водомери, но той отказал. За да му уплътнява работното време в последствие му възложил да отчита водомери в малките населени места в община К., тъй като когато се е налагало да демонтира водомери доста пъти е отказвал, защото шахтите са дълбоки и за него се явява трудност, понеже му ставало лошо.

На 30.07.2020 година ищецът бил извикан в отдел «Човешки ресурси» на предприятието, където му било представено Предизвестие № 34/29.07.2020 година за прекратяване на трудовото правоотношение, считано от 31.07.2020 година, и Заповед № 50/31.07.2020 година за прекратяване на ТПО, считано от 31.07.2020 година. Категорично отказал да получи Предизвестията и Заповедта. Отказът му е удостоверен с подписите на двама свидетели.

Брутното трудово възнаграждение на ищеца е отразено в издадено от работодателя удостоверение – л. 16 и л. 71 от делото .

След прекратяване на трудовото му правоотношение ищецът е останал без работа и е регистриран като безработен – л. 34.

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена след преценка поотделно и в съвкупност на всички събрани по делото писмени доказателства. Даде вяра и на показанията на разпитаните по делото свидетели, който са в съотношение на допълвана до пълно съответствие, както помежду си така и с цялостния събран по делото доказателствен материал.

Установеното от фактическа страна мотивира следните правни изводи:

Исковата претенция на ищецът за признаване на уволнението му за незаконно и за неговата отмяна, намираща правното си основание в чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ е допустима, но разгледана по същество е неоснователна по следните съображения.

Съгласно чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ работодателят може да прекрати трудовия договор при спиране на работа за повече от петнадесет работни дни, като отправи писмено предизвестие до работника или служителя. Фактическият състав, съдържащ се в разпоредбата на чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ, предпоставя обективно спиране в смисъл на временно преустановяване на дейността на предприятието или на отделно негово звено, продължило повече от петнадесет работни дни, обусловило престой на работниците или служителите, т.е. състоянието на престой в резултат от спирането на работата в предприятието.

Легална дефиниция на понятието „спиране на работа“, не се съдържа в Кодекса на труда, но същото като определение се извежда по тълкувателен път. Дефинирано в Кодекса на труда е понятието „преустановяване на дейността“ и то съставлява фактическото преустановяване на производствената и/или стопанската дейност на предприятието за повече от петнадесет работни дни, без да е обявен престой или спиране на работа поради технологични причини или производствена необходимост. За разлика от преустановяването на дейността, спирането на работата означава временно преустановяване дейността на предприятието, поради организационно - технически или икономически причини. В този смисъл е Решение № 298 от 28.10.2014 г. на ВКС по гр. д. № 977/2014 г., IV г. о., докладчик съдията Албена Бонева. В тази хипотеза както и в разглеждания казус, определяща е невъзможността на работодателя да реализира продукция и оттам - доходи, с които да заплаща трудовото възнаграждение на работниците си. За да бъде налице това основание за уволнение, достатъчно е да сме изправени пред т. нар. „престой“, изразяващ се в спирането на работата, като без значение е дали работникът или служителят по същото време не е можел да полага труд и поради друга причина. Без значение е и дали в този период работникът е бил задължен да ползва платен или неплатен годишен отпуск, или поради престою му е възложено да изпълнява временно друга работа (чл. 120 от КТ), или е

получавал обезщетение за престой по чл. 267 от КТ.

За времето на обявено извънредно положение със Закона за мерките и действията по време на извънредно положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020 година и обявената с решение № 325 на Министерски съвет от 14 май 2020 година извънредна епидемична обстановка на територията на Република България трудовите договори могат да бъдат прекратявани на всички основания уредени в Кодекса на труда.

Преди промяната в Кодекса на труда, касаеща извънредното положение, съдебната практика приемаше, че прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 328, ал.1, т. 4 от КТ е възможно само ако работодателят обяви временно преустановяване на дейността на предприятието или на отделно негово звено, но не и на отделен служител. При въведено извънредно положение и по силата на новата разпоредба на чл. 120в КТ работодателят може да преустанови дейността и на отделен работник или служител, без да има пълно преустановяване на работата на неговото предприятие или на звеното, където работи. Престоят по време на извънредно положение може да обхване не само цялото предприятие или част от него (цех, звено, отдел, засегнат от мерките, установени при извънредното положение), но и отделен работник или служител.

Следователно единственият обективен критерий, който трябва да е налице в случая, е престой - спиране на работата за повече от петнадесет работни дни. Това на практика означава, че на шестнадесетия работен ден за работодателят е възникнало правното основание за прекратяване на трудовите правоотношения. Наред с това, правно ирелевантно е дали към момента на прекратяване на договора работата е била възстановена в пълен или ограничен обем или след прекратяването на трудовия договор работодателят е предприел пълно преустановяване на дейността. Причините, които са мотивирали работодателя да спре работа, имат автономен характер и не подлежат на съдебен контрол за целесъобразност.

Безспорно по делото се установи и доказа, че със заповед № РД - 07 - 218 от 30.04.2020 година, Управителя на „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД на основание чл. 120в от КТ, във връзка с предотвратяване разпространението на COVID – 19 и Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на НС от 13.03.2020 година, обн. ДВ, бр. 28/24.03.2020 година е наредил, считано от 04.05.2020 година до отмяна на извънредното положение, да бъде преустановена работата и изпълнението на трудовите функции от Х. А. М., назначен на длъжност «Водопроводчик - облекчен режим» - район К. при „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД.

Безспорен и несъмнен е й факта, че със заповед № РД - 07 – 245 от 14.05.2020 година, Управителя на „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД на основание чл. 120в от КТ, във връзка с Решение № 325 на МС от 14.05.2020 за обявяване на извънредна епидемична обстановка е наредил, считано от 14.05.2020 година, да бъде преустановена /спряна работата и изпълнението на трудовите функции от Х. А. М., назначен на длъжност

«Водопроводчик - облекчен режим» - район К. при „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД. Длъжност «Водопроводчик - облекчен режим» - район К. при „Водоснабдяване и Канализация - Сливен“ ООД е била единствена щатна бройка и е заемана от ищеца.

Предвид изложения последен факт и като се има предвид цитираните в изложението по – горе заповеди неминуемо се налага извода, че не е спряна работата на точно определен субект, а е спряна работата на единствената длъжност, в каквато насока са и свидетелските показания. В конкретния казус, макар и действително ищецът да е изпълнявал устните распореждания на прекия си ръководител св. Куцаров и да е отчитал преди спирането на работата си водомери, факт неоспорим е, че ищецът е заемал длъжността „водопроводчик - облекчен режим” и не е назначаван или заемал длъжност на „инкасатор”. Със спирането на работата на ищеца, заемал длъжността „водопроводчик-облекчен режим” работодателят не е спрял работата на инкасатора М.. Факта, че ищецът е изпълнил законното распореждане на прекия си работодател, дадени с цел уплътняване на работното време не променя трудова функция по сключения трудов договор. Липсват доказателства, че след издаване на заповедта за спиране на работата, считано от 04.05.2020 ищецът осъществява трудова функция като „водопроводчик-облекчен режим” или „инкасатор”. По логиката на изложеното спирането на работата му, за която и да е длъжност е налице и то е продължило повече от петнадесет дни, които са изтекли още през месец май. -Установено е, че ищецът през месец юни е ползвал отпуск по болест и обективно не е полагал труд по трудовото си правоотношение, а заповедта за спирането на работата не е била отменена. След като изтича отпуска по болест, работата на ищеца продължава да е спряна и той продължава да не работи по трудовото си правоотношение. Работата на инкасатора към него момент може й да е възобновена, но ищецът не е инкасатор, а работата водопроводчик–облекчен режим продължава да е спряна и той продължава да не изпълнява трудовата си функция, както и да не изпълнява друго нареждане на работодателя си. Към този момент продължават да са налице предпоставките по чл. 328, ал. 1 т. 4 от КТ и да съществува правото на работодателя да прекрати трудовото правоотношение. Изложеното сочи, че фактическия състав на основанието по чл. 328, ал. 1 т. 4 от КТ е бил осъществен още към края на месец май 2020 година, но като право е упражнено от работодателя в един по - късен момент , а именно със Заповед № 50/31.07.2020 година, с която е прекратено трудовото правоотношение с ищеца, считано от 31.07.2020 година.

Във връзка с въведени твърдения за незаконосъобразност на Заповед № 50/31.07.2020 година, с която е прекратено трудовото правоотношение с ищеца, считано от 31.07.2020 година и за пълнота на изложението следва да се отбележе, че при уволнение на основание чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ работодателят **няма задължение** да извърши подбор по чл. 329 от КТ, както и не е длъжен да приложи предварителната закрита по чл. 333 от КТ.

Предвид изложеното исковата претенция за признаване на уволнението за незаконно и неговата отмяна следва да бъде отхвърлена като неоснователна, тъй като е налице

основанието по чл. 328, ал. 1, т. 4 от КТ и прекратяването на трудовото правоотношение с ищеца е законосъобразно.

Поради неоснователността на иска с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1 от КТ са неоснователни и обусловените от него акцесорни претенции с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 2 и 3 от КТ във връзка с чл. 225 от КТ и като такива следва да се отхвърлят.

С оглед изхода на процеса са основателни претенцията на ответника за разноси. Такива следва да му се присъдят, чрез осъждането на ищеца да му заплати сумата 732 лева, представляваща платено адвокатско възнаграждение.

Ръководен от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените Х. А. М., ЕГН: *****, с адрес: с. Я., община К., у....., със съдебен адрес: чрез адв. М. С. Д. от АК – Сливен против „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ - СЛИВЕН“ ООД ЕИК: 829053806. със седалище и адрес на управление: гр. Сливен, ул. „Шести септември“ № 27, представлявано от инж. С. Р. – управител обективно съединени иски с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, 2 и 3 от КТ, във връзка с чл. 225 от КТ за признаване на уволнението, извършено със Заповед № 50 от 31.07.2020 година за незаконно и за неговата отмяна, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „Водопроводчик - облекчен режим“ във „Водоснабдяване и канализация - Сливен“ ООД и за заплащане на обезщетение по чл. 225, ал. 1 от КТ в размер на сумата 5 593 лева, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба до окончателното ѝ изплащане като **НЕОСНОВАТЕЛНИ**.

ОСЪЖДА Х. А. М., ЕГН: *****, с адрес: с. Я., община К., у....., със съдебен адрес: чрез адв. М. С. Д. от АК – Сливен **ДА ЗАПЛАТИ** на „ВОДОСНАБДЯВАНЕ И КАНАЛИЗАЦИЯ - СЛИВЕН“ ООД ЕИК: 829053806. със седалище и адрес на управление: гр. Сливен, ул. „Шести септември“ № 27, представлявано от инж. С. Р. – управител сумата **732 лева** /седемстотин тридесет и два лева/, представляваща разноси по делото.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред ОС – Сливен в двуседмичен срок от днес **28.01.2021 година**.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____